

ду подобни. И тази борба се диктува не отъ вродена нѣкаква злоба, не отъ желание за отмъщение, а чисто и просто е диктувана отъ глада, който редъ дни измъчва вълцитѣ. Ето какъ инстинктътъ за самосъхранение налага борба до смъртъ между родни братя. Подобна борба, която води къмъ самоизтрѣбление, е познатата и между други видове животни, плъховеѣ напр., но тя дори може да се наблюдава и въ растителното царство.

Имаме напр. една леха, въ която успѣшно биха могли да израстнатъ и дадатъ плодъ 100 царевични зърна, но въ тази леха ние засаждаме 500 зърна. Всичкиѣ поникватъ, въ първо време иматъ свежъ цвѣтъ и образуватъ една приятна за око то зелена покривка. Но какво ще стане по-късно? Напраздно ще очакваме, всѣко едно отъ зърната да се развие въ силно стебло, еднакво да крепнатъ и въ края на краищата да дадатъ плодъ за бждещето поколѣние. Следъ известно време ще забележимъ, че нѣкои отъ стеблата почватъ да слабѣятъ, жълтѣятъ и увѣхватъ. Защо? Ония семена, които въ първите дни сж успѣли да се разположатъ по-удобно въ почвата и сж пустнали по-дълбоко коренчетата си, тѣ сж които ще иматъ надмощие и богато ще разполагатъ съ храна и влага за смѣтка на другитѣ, чиято сждба е вече решена. Тѣ сж осждени да линѣятъ, и ако не загинатъ, не ще успѣятъ да дадатъ плодъ; или ако такъвъ дадатъ, той ще бжде слабъ. И тукъ виждаме борба за съществуване не между различни растения, а между еднакви. Както животните, така и растенията, иматъ врагове. Водятъ непрестанна борба, която ние можемъ да наблюдаваме само, ако пожелаемъ да вникнемъ по-отблизу въ природата. Но тогава ще се убедимъ въ друга една истина: *животътъ не се дава даромъ*. Природата се е погрижила да дари на всѣко животно и на всѣко растение срѣдства за борба, а какви сж тия срѣд-